

Og hans gode lille Søster, Fru Generalkonsulinden, — heller ikke hun behøvede nu længer at fælde Taarer over hans Mangel paa Selskabstone og slebne Manerer . . . Emanuel var rejst, „Seminaristen“ var borte, og han vilde sikkert ikke saa snart vende tilbage.

Nej, han vilde sikkert ikke vende tilbage. Han saa' sig lykkelig omkring over de vidtstrakte, blaaligt skimrende Snemarker, og han havde en Fornemmelse, som om han fra en mørk og dyb Brønd var stegen op til et Land, der laa Himlen ganske nær. Rundt om paa Markerne saaes smaa, rødlige Skær fra Hytternes oplyste Vinduer, der blinkede i Sneen som nedfaldne Stjerner. Over hele Naturen hvilede en overjordisk Fred. Der hørtes under Himmelbuen ingen anden Lyd end af Hestenes rustne Bjælder; men i den uendelige Stilhed lød denne Kimen med en tusindstemmig Klang, som om Luften hang fuld af usynlige Klokker.

Han faldt hen i Tanker Her var altsaa nu hans Hjem! Over disse Marker skulde han vandre, ind i disse Hytter skulde han træde som Herrens udkaarne Tjener! Han saa' sig allerede siddende derinde i de smaa, lavloftede Hjem, mellem lyttende, fattigt klædte Mænd og Kvinder, og han følte, hvorledes han vilde elske dem, hvorledes